

gende. Men saa er Arveafgiften ogsaa stigende. Hvorledes kan der saa være helt uberegnelige Afvigelser fra det ene Aar til det andet?

En anden Indtægt nævnedes den højtærede Finansminister, som ogsaa var usikker, Indtægten ved Salg af Husmandskreditforeningsobligationer, skønt han har beregnet den meget mere nøgternt, end man tidligere har gjort. Medens man tidligere regnede hele Indtægten, har den højtærede Finansminister kun regnet en Del. Men sæt nu, at den højtærede Finansminister sælger sine Husmandskreditforeningsobligationer — der ligger for 10 Mill. Kr. —, dertil hører kun, at Hypotekbanken gør et Laan! Det er den højtærede Finansministers egen Meddelelse, jeg her benytter, naar jeg siger, at der er en Mulighed for, at Hypotekbanken kan stifte et saadant Laan. Men sæt nu, at et saadant Laan stiftes, saa kommer der 10 Mill. Kr. ind i Kassen. Vil den højtærede Finansminister paastaa, at deres Anvendelse er Forbrug af Formue, saa vil jeg dertil svare, at det kan man daarligt sige. Naar vi hvert Aar regne disse Husmandskreditforeningsobligationers Salg for en Indtægt, saa have vi Lov til at tage den Stok af Obligationer, som vi ikke have faaet solgt i det foregaaende Aar, med til den Indtægt, der kan komme i det følgende Aar. Hvis dette skete, hvis disse Obligationer til et Beløb af 10 Mill. Kr. bleve solgte, saa kom man til et andet Forhold mellem Indtægter og Udgifter i 1912—13, end vi have, hvilket viser, at den højtærede Finansminister ikke har Lov til, naar det passer ham, at regne disse 1¼ Mill. Kr. fra, medens det dog kan blive saaledes, at man vil faa et langt større Beløb ind paa denne Post, end den højtærede Finansminister har paa sit Budget.

Jeg siger altsaa først med Hensyn til Indtægten, at den gør den højtærede Finansminister for lavt op. Det Beløb, hvormed Indtægten rimeligvis vil overstige det, den højtærede Finansminister regner med paa Budgettet for 1912—13, vil vel være omtrent 2 Mill. Kr. mere, end han i Dag har sagt. Ja, det er naturligvis en Skønssag, men jeg tror ikke, man efter de Oplysninger, vi have faaet, vil skønne urimeligt, hvis man siger, at Indtægten bliver 2 Mill. Kr. mere.

Saa er der Udgiften. Jeg holder mig her til de Poster, den højtærede Finansminister har nævnt i Dag. Den ene var 3 Mill. Kr. til Renter af Statsgælden, hvis vi faa et fast Laan. Jeg vilde ønske, at

den højtærede Finansminister turde sige i Dag, at der er Udsigt til at faa et fast Laan, men han tør neppe sige det med Sikkerhed, og vi maa i Øjeblikket se bort fra det. Men hvis vi maa se bort fra det, stiller Forholdet sig noget anderledes, for saa er Renten af de flydende Laan, Laan paa Statsveksler, forfaldne som Diskonto samme Dag, man gør Laanet, og det turde under saa trykkende Omstændigheder som dem, Staten i dette Øjeblik arbejder under, være tilladeligt at se bort fra denne Diskonto som Udgift for det Finansaar, vi nu ere i. Jo, det turde det være, i alt Fald har man gjort det saaledes paa en vis Maade i tidligere Aar. Man har i Virkeligheden ikke regnet dette som en Udgift i den Forstand for Finansaaret. Vi have regnet med, at vi fik færre Penge i Kassen, end vi ellers vilde faa, idet man betalte Diskontoen for Laanene, naar man optog dem. Det være nu, som det være vil. Det kan hænde, at vi faa det faste Statslaan, og saa maa de 3 Mill. Kr. med. — Saa er der en anden Post paa Finansministerens Udgiftsregnskab, som jeg vil nævne, det er de nye Love, der skulle koste 2 Millioner. Men det er jo ganske afhængigt af, om vi vedtage de nye Love eller ej. Jeg vilde ønske, at man vilde vedtage Loven om Enkers og Enkemænds Børn, men efter det, der er udtalt her, og efter den Maade, hvorpaa Sagen blev tagen ved første Behandling, kan jeg jo sige, at det er der ikke den fjerneste Udsigt til. Jeg ved ikke, om den højtærede Finansminister regner disse 600,000 Kr. til Udgift paa Budgettet for 1912—13 —, han nævnedes ikke, hvilke nye Love han regner med — jeg ved ikke, om han gør det, men jeg tænker mig det. (Afbrydelse af *Finansministeren*). Ja, ja, den højtærede Finansminister kan godt slette dem, for Loven bliver ikke vedtagen. — Dernæst regner den højtærede Finansminister sikkert ogsaa med det nye Sindsygehospital, antager jeg. Jeg vil nødig spaa ondt, men hvorledes gaar det egentlig med dette nye Sindssygehospital? Er det ikke, om jeg saa maa sige, næsten sindssygt, som det behandles i Øjeblikket i det andet Ting? Efter de Meddelelser, der foreligger, er man ikke kommen videre end til at forhandle om Beliggenheden. Naar man endnu ikke i det andet Ting ved, hvor det skal ligge, har jeg en Fornemmelse af, at man i dette Ting maaske vil udskyde sin endelige Mening om Beliggenheden til næste Samling. Saa gaar